JUNI MÅNAD:

1447 E. N. Ystad 10; 1448 E. O. Floby 25; 1449 E. B. Sthlm 50; 1450 KMA Sthlm t G. O:s pension 143:75; 1451 E. L. Sthlm 25; 1452 H. K. Floby 10; 1453 G. S. Gbg 3; 1454 H. L. Älmhult 10; 1455 S. L. Växjö 30; 1456 E. W. Upsl 10; 1457 M. M. Tranås 10; 1458 A. J. Trelleborg 50, E. J. d:o 50; 1459 M. S. Södert-e 10; 1460 J. J. Norrkpg 10; 1461 M. R. Nässjö 10; 1462 I. S. Malmö 20; 1463 E. H. d:o 2; 1464 R. A. Lund 10; 1465 A. S. d:o 10; 1466 A. J. Ljurhalla 2; 1467 G. O. Lidköping 15; 1468 P. B. Kvidinge 10; 1469 A. H. Kristianstad 20; 1470 T. S. Kisa 10; 1471 A. F. Jkpg 10; 1472 R. M. Järnforsen 15; 1473 H. H. Hbg 25; 1474 H. N. Hbg 25; 1475 A. W. Hbg 10; 1476 E. W. Borås 5; 1478 N. E. Anderstorp 10; 1479 E. K. Bokenäs 10; 1480 A. G. Bettna 10; 1481 F. O. Förslövsholm 10; 1482 E. V. Finspång 15; 1483 G. P. Gottröra 20; 1484 R. J. Gullestorp 10; 1485 A. N. Granö 10; 1486 H. L. Söderhamn 3; 1487 E. M. Hbg 5; 1488 A. A. Hbg 10; 1489 I. P. Hbg 10; 1490 E. N. Hbg 15; 1491 A. L. Höganäs 5; 1492 A. S. Hudiksvall 100; 1493 A. J. Hedesunda 5; 1494 R. N. Halmstad 5; 1495 E. P. Jkpg 10; 1496 J. J. Karlshamn 10; 1497 J. M. Löderup 5; 1498 I. J. Ljusfors 5; 1499 E. W. Linkpg 10; 1500 A. S. Ljungbyholm 10; 1501 M. Ä. Lund 25; 1502 A. J. Lindesberg 20; 1503 E. S. Malmö 5; 1504 E. P. Millesvik 10; 1505 P. A. Norredsbyn 10; 1506 B. L. Rådom 2; 1507 H. H. d:o 200; 1508 E. P. Ramdala 85; 1509 S. P. Skänninge 30; 1510 M. R. Sävedalen 30; 1511 K. J. W. Spånga 5; 1512 S. N. Strövelstorp 10; 1513 H. I. Spjutsbygd 2; 1514 L. E. Strömsund 5; 1515 A. K. Tofta 10; 1516 S. L. Torstunaby 10; 1517 J. H. Tärnsjö 20; 1518 K. S. Tärnsjö 10; 1519 M. S. Vänersborg 20; 1520 Onämnd Ystad 10; 1521 E. L. d:o 15, S. L. d:o 15; 1522 J. G. Ängelholm 10; 1523 R. D. Örkelljunga 20; 1524 A. S. d:o 20; 1525 A. A. Sthlm 30; 1526 J. A. L. Arvika 10; 1527 G. S. Bruksvallarna 10; 1528 I. F. Biskopskulla 5; 1529 M. & H. R. Blikstorp 10; 1530 L. N. Eskilstuna 10; 1531 O. & H. O. Förslövsholm t P. E:s und 100, Gm d:o Småsk. Jonstorp spbm 22:60, 1532 E. V. Finnforsfallet 10; 1533 A. J. Falerum 50; 1534 R. H. Gisebo 20; 1535 H. K. Gbg 7; 1536 D. O. J. Gbg 50; 1537 G. R. Gantofta 10; 1538 H. E. N. Granö 25; 1539 S. F. Herrljunga 5; 1540 N. P. Hbg 10; 1541 A. A. Hbg 20; 1542 T. V. Jkpg 10; 1543 G. S. d:o 10; 1544 D. R. Karlskoga 10; 1545 N. O. Kungsör 15; 1546 H. N. Katrineholm 5; 1547 A. R. Kristdala 5; 1548 K. L. Lysvik 10; 1549 C. G. Lindesberg 25; 1550 M. L. Lofthammar 20; 1551 D. H. Lillhagen 10; 1552 n—i—n Malung 5; 1553 Momgolkr. Malmö t B. B:s und 200; 1554 A. L. O. Malmö 10; 1555 H. K. Norrkpg 10; 1556 A. N. Nybro 3:50; 1557 V. P. Ope 50; 1558 G. B. Piteå 10; 1559 A. L. Skillingaryd 10; 1560 I. J. d:o 25; 1561 Hemmet f. kroniskt sjuka Skellefteå 3; 1562 C. A. Smål. Taberg 10; 1563 J. R. Sundsvall 50; 1564 E. O. Svärdsjö 50; 1565 H. J. Skövde 5; 1566 H. G. Strängnäs 10; 1567 E. T. Sölvesborg 20; 1568 A. O. Sanda 10; 1569 J. O. P. Sörbygden 3; 1570 H. Ö. Solbesta 25; 1571 M. O. Sala 100; 1572 E. Ö. Töreboda 10; 1573 E. A. Tollarp 5; 1574 S. E. Trekantan 20; 1575 E. A. Tärnsjö 5; 1576 H. A. Ulricehamn 10; 1577 A. G. Upsl 45; 1578 M. N. d:o 5; 1579 T. L. d:o 10, F. P. Björkinge 50; 1580 M. J. Växjö 50; 1581 M. N. d:o 3; 1582 G. A. S. Vättersnäs 5; 1583 F. K. Sthlm 10; 1584 S. S. L. d:o 7; 1585 A J. d:o 15; 1586 S. A. d:o 50; 1587 K. M. d:o 3; 1588 E. L. d:o 5; 1589 K. M. Östersund 10; 1590 M. N. d:o 10; 1591 Koll årsmötet 1.238:50; 1592 E. A. Långared 10; 1593 A. O. Dalby 10; 1594 G. H. D. Blidsberg »Till Fru Elsa Dahléns minne» 220; 1595 A. G. Sthlm 10; 1596 M. J. Lund 2.

Varmt tack till varje givare!

»Beskåden liljorna på marken ... Så gören eder nu icke bekymmer ... Nej, söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder.»

Matt. 6:28—33.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.

Pris kr 3:— pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953

97418

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 8 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Aug. 1953

Guds vilja — vår mat

Jesus sade, att för honom var Guds vilja mat. Den gav honom näring, uppehöll honom, något som han levde av. Detta antyder, att vi är skapade för Guds vilja, såsom kroppen är skapad för maten. Den lämpar sig för vår moraliska och andliga natur. Allting annat är gift — detta är näring. Jag lever, då jag lever enligt Guds vilja. Jag förvissnar och dör, då jag skall leva enligt någon annans vilja, särskilt min egen.

I Sydamerika finns det ett träd, vars löv förtar all aptit, om de förtärs. Man bryr sig inte längre om föda. Men det är ett bedövningsmedel och icke ett näringsämne. Allt, som skenbart tillfredsställer en utom Guds vilja, är ett bedövningsmedel.

Men Guds vilja är mat — verklig föda. När en människa hämtar näring därav, blir hon stärkt för vad som än kommer och fruktar för intet. Hon känner, att i centrum av sitt väsen äger hon uppehållande kraft, förnyelse, ett liv, som inte är hennes eget, och hon lever genom detta liv. Hon är orubbligt förenad med Gud och på ett förunderligt sätt uppehållen av Gud.

Det gives intet, som ger en människa kraft såsom detta, att hon vet, att världsalltets Gud stöder henne, då hon handlar. Är det underligt, att vi delar samma känsla av upphöjd glädje, som Jesus ägde?

E. Stanley Jones

Att vara rik inför Gud

Av missionssekreterare *Erik Rudén.*

Luk. 12: 16—34.

Jesus hade varnat för skrymteri och människofruktan då han helt plötsligt blev avbruten. Vad kunde väl en man vilja i denna allvarliga stund? »Säg till min bror att han skiftar arvet!» Sådana är vi människor. Jesus vill väcka oss till andlig besinning — men vi drömmer om våra rikedomar.

Nu finns det ingen anledning att kritisera en omsorgsfull skötsel av både jordbruk och affär. Olyckan inträder när man glömmer att tillvarons värde inte mätes i de materiella förmånerna. Att ha allt att *leva av* men ingenting att *leva för* är den stora fattigdomen. De fyllda ladorna är ingen boning för själen. Vi behöver Gud, den levande Guden.

Tänk inte bara på att fylla dina egna lador utan gör något för dem som inga lador har. En väsentlig del av livets rikedom ligger i tjänandet. Och hur skulle väl den som upplevat Guds barmhärtighet kunna annat än giva sig ut för att hjälpa andra? Detta är att vara rik inför Gud. Detta är att vinna en skatt som inga tjuvar kan stjäla och ingen rost eller mal fördärva.

Stundom ser det ut som om barmhärtighetens och missionens verk i världen skulle vara mer obeständigt än allt annat. Då talar Herren mod till sina tjänare och säger: Frukta icke! Även där vi minst anade det bygger han sitt rike. I Afganistan, muhammedanismens högborg, dit inga kristna missionärer får inträde, hände det att regeringen skickade efter en gammal missionär för att lära soldaterna läsa. Som textbok använde missionären en omskrivning av Jesu liknelser. Så skymtar vi mitt i denna tidens vånda och kamp det eviga Rikets stora segerdag.

Dr. Axel Munthe berättar i Boken om San Michele om den fattige gatsoparen som drömde att han kom till himmelen. Han fick taga av sig sina trasor och sätta på sig sina helgdagskläder. Det var de kläder han sålt för att hjälpa en fattig änka. Nu fick han dem tillbaka broderade med pärlor och ädelstenar. En annan ängel kom med en stor sparbössa med kopparslantarna han givit bort åt de fattiga, och kopparn hade nu förvandlats till rent guld. Allt vad människorna sparar på jorden förlorar de och allt vad de ger bort på jorden sparas åt dem i himmelen.

Betraktelse — här återgiven i kort sammandrag — vid årshögtiden i Betesdakyrkan söndagen den 7:e juni 1953.

Ett och annat från Tomakomai

Av *Eric* och *Elsa Almefors.*

I brev till Ljusglimtar berättar Eric och Elsa Almefors ett och annat från arbetet. Bl. a. talar de om det alltjämt hårda arbetet på

utposten i Yufutsu.

Eric Almefors skriver:

Beträffande arbetet så har vi nu lite mer folk vid våra möten och bibelstudier än vad vi hade under vintern. Detta är fallet här i Tomakomai, men i Yufutsu är det fortfarande lika fruktansvärt hårt. Det är, så att man frestas att undra, om det lönar sig att hålla på. Men det anser jag förstås, att vi under alla förhållanden måste göra. Det är förvisso inte Guds vilja, att Satan ostörd skall få ha makten över hela det stora samhället, men vi behöver verkligen missionsvännernas stöd och hjälp i förbönen för Guds rikes seger där. Människornas andliga likgiltighet är skrämmande. I söndags kom det bara två till bibelstudiet, och det har ofta inte varit fler sedan nyår. Söndagsskolan har däremot varit flitigt besökt under vintern, men i söndags hade vi bara ett 15-tal barn. Vi har hoppats, att vi genom söndagsskolan skulle kunna nå de äldre. Ännu har vi emellertid inte sett något bevis på att vi lyckats i det.

Lokalfrågan är ett problem i Yufutsu. Vi hyr nu ett par rum i ett vanligt japanhus. Jag har tänkt, att när vi till sommaren får jeepen, skulle vi säkert ha stor nytta av ett tält. Om vi finge sätta upp det på en lämplig plats, skulle nog människorna komma lättare. Vi skulle naturligtvis också kunna försöka med utemöten.

Våra kristna studenter.

Av våra fyra studerande, som sökte in vid universitet och colleges, kom ingen enda in. Det betyder inte, att de var dåliga i sina studier, utan att konkurrensen är så väldigt stor. De ämnar nog försöka igen nästa år, åtminstone de flesta. Två av dem har redan börjat att läsa för nästa examen. En har tagit anställning vid den amerikanska militärförläggningen i Chitose för någon tid. Vi var emellertid inte glada för att han gjorde det, för det är ett hemskt syndigt liv där, enligt vad vi hört. Vi behöver bedja för denne unge kristne. Hans namn är Toyoka. (Ett vittnesbörd av honom var infört i ett föregående n:r av vår tidning.) Den återstående, Saka, har lovat att hjälpa Bohlins i Muroran som tolk. De har förlorat sin förre tolk Ito, genom att han i år kom in vid en handelshögskola.

Beträffande Nakajima så kan jag meddela, att han i början av april for ner till Tokio för att samtala med examenskommittén för Alliance Bible Institute om möjligheterna att börja vid Institutet, men de ansåg, att han var alltför ung som kristen, och att han borde växa till och följaktligen vänta till följande år. Han har redan kommit tillbaka hit, och jag hörde just i kväll, att han skulle få arbete vid en trävarufirma, som Saka och hans bröder äger. Vi blev mycket glada för det.

Det är naturligtvis det allra lämpligaste, att Nakajima bor här i sta'n, så att vi kan lära känna honom bättre, och han kan taga del i missionsarbetet. Till sitt temperament är Nakajima ivrig och impulsiv, så han har säkert svårt för att vänta, men det är något, som han bör lära sig.

Beträffande Saka så dog hans far helt hastigt i vintras. Det hände just i de dagarna, då vår unge kristne vän skulle tentera in vid handelshögskolan, så det var ett hårt slag för honom. Också en ung kvinna i 20-årsåldern, som några gånger kommit till våra möten, dog plötsligt för någon tid sedan.

Jag kanske också skulle nämna något om Komoto och Nishijima, som tillhör dem vi fick döpa i höstas. Jag gör det därför, att jag tror, att de alldeles särskilt behöver förbön. Vi har inte haft kontakt med dem på tre, fyra månader. När de slutade skolan här i februari, flyttade de från Tomakomai. Komoto tog anställning vid den amerikanska militärförläggningen, som ligger på ungefär en timmes järnvägsresa härifrån. Det ogudaktiga livet där är en stor fara för en ung kristen. Redan medan han bodde här i staden, började han draga sig undan från vår gemenskap. Vi trodde, att orsaken var, att han för sin moder och äldre broder inte fick fortsätta att studera, vilket han själv hade önskat, och därför kände det svårt. Men det behövde ju inte skilja honom från Gud och de troendes gemenskap.

Nishijima har sitt hem utanför Mukawa. Det tar också någon timma per tåg att komma dit fastän i en annan riktning än den amerikanska förläggningen. Hans föräldrar är bönder och buddhister. Han har sökt komma in vid ett universitet i Tokio, men inte lyckats, och nu har han börjat studera i Sapporo för att förbereda sig till examen nästa år.

När vi besökte hans hem, märkte vi att särskilt hans mor inte var glad över vårt besök och hon ville inte ge oss sin sons adress. Vi ser här kampen om en människosjäl — hur en ung människa lyssnat till Jesu kallelse och hur han angripes och hindras av mörkrets makter. Hur skall det gå för honom? Till inte så liten del beror det på Er och oss, om vi genom förbön är villiga att mobilisera de himmelska krafterna.

En brand ryckt ur elden.

Eric Almefors har tidigare berättat om en ung japan vid namn Okamoto, som avtjänar fängelsestraff, men i själva fängelset fått erfara frälsningens allt förvandlande kraft. Missionär Almefors skriver nu om denne Okamoto:

Vi har fortfarande en livlig brevförbindelse med Okamoto i fängelset. Hans brev har varit oss till uppmuntran, därför att vi fått erfara, att Guds Helige Ande verkligen fått utföra sitt verk i hans hjärta. Han studerar mycket flitigt Bibeln och förklaringar till den, och ibland har han ställt en del frågor till oss. I ett av sina brev skriver han: »Jag befinner mig väl. Jag beder var dag, och dag efter dag förnimmer jag rikedomen av att tro, och jag tackar Gud. Tråkigheten av det flydda tycks mig nu lik en dröm. Jag tror, att det är den största olycka, som kan hända en människa, att helt förlora friheten och vara tvungen att sitta ensam i ett rum, där det inte finns något att se på eller glädjas åt och utan att vara i stånd att tala med någon, väntande på rättegångsdagen. I denna den största olycka känner jag ingen smärta och tänker inte att jag själv är olycklig. Varför? Jo, därför att mitt liv nu fullständigt förändrats. Förut kände jag det svårt varje dag, och jag kunde inte sova om nätterna. Detta, emedan jag inte visste något om frälsningen. Men nu läser jag Bibeln varje dag och beder. Då jag studerar Bibeln flitigt och beder, så glömmer jag mig själv och kan ha ett milt hjärta. Jag har upplevat en verklig smärta i min själ, och jag har haft erfarenhet av Guds välsignelse och rikedom genom att studera Bibeln och glädje genom bön. Nu tackar jag hjärtligt Gud för att jag kan leva ett lyckligt och meningsfullt liv, vilket annars skulle ha blivit olyckligt. Jag önskar predika om frälsningen till dem, som har svårigheter och är olyckliga. Därför måste jag helt tro och förlita mig på Gud, och jag måste studera och lära känna till Bibeln mer. Nu upplever jag glädjen att ha den största lyckan i den största olyckan. I början trodde jag, att det skulle bli omöjligt att studera Bibeln på egen hand, men med hjälp av traktater och böcker, som Ni sänt mig, kan jag nu förstå den bra. För att bli i stånd att studera Bibeln, bad jag föreståndaren att få flytta till ett lugnt rum i övre våningen. Där är jag nu.»

Så långt Okamotos brev. Vi har verkligen orsak till att tacka Gud för vad Han gjort i Okamotos liv, men också att han måtte växa till i kunskapen om sanningen. Han behöver förvisso allas våra förböner i de svåra förhållandena, som han lever i. Han har begärt en ny rättegång och har nu bekänt allt inför domstolen. Därigenom blev hans föregående straff förlängt med sju månader. Han gjorde emellertid ändå en stor vinst, därigenom att han fått ett rent samvete. Detta gjorde han självmant genom att vara lydig till den He-

lige Andes maning. Det är möjligt, att han får sitt ungefär två år långa fängelsestraff förkortat, om han sköter sig väl. Enligt vad vi hört, så skulle brottet vara stöld. Han fick inte ut sin lön hos den firma, där han arbetade, och det gjorde honom till tjuv. Egentligen är väl firman, som bedrog honom, den skyldige.

Sommarens möten.

I sina hälsningsord till årshögtiden understryker Eric Almefors behovet av förbön för de båda ovannämnda Komoto och Nishijima, som han fruktar »är på glid bort från Gud». Låt oss bedja för dessa båda unga, som en gång vunnits för Gud!

Beträffande arbetet i Tomakomai skriver missionär Almefors:

Under våren började vi med en kanske vi skulle kunna säga traktatutdelningskampanj. Vi har satt som ett mål att om möjligt nå varje familj i Tomakomai med en traktat och en inbjudan till våra möten och bibelstudier.

Youth for Christ planerar att ha en världskongress i Tokio mellan den 9—16 aug. och sedan en fjorton dagars evangelisk kampanj ut över hela Japan. Omkring 50 internationella team kommer då att resa till olika platser för att hjälpa till att göra Jesus-namnet känt bland detta lands många millioner. Det är något enastående i missionshistorien, att ett hedniskt land blir föremål för en sådan intensifierad evangelisation, vilket nu blir fallet i Japan. Vi tycker, att det tyder på att Gud har särskilt bråttom att få ut evangelii budskap till detta folk. Därför är nog tiden att verka här kort. Låt oss därför göra vad vi kan, medan det ännu ges tillfälle!

Elsa Almefors om de senaste erfarenheterna

I brev till Ljusglimtar, avsänt från Tomakomai den 18 juni, tillfogar Elsa Almefors ännu några uppgifter om den sista tidens erfarenheter, erfarenheter, som varit »både glädjande och nedslående».

Bland de glädjande erfarenheterna nämner Elsa Almefors främst den unge Yunemotos beslut att bli en Jesu lärjunge och hans önskan att bli döpt. Han kommer troget till mötena, har vittnat och deltagit i bönen.

Elsa Almefors omnämner också en ung flicka vid namn Akiho, som är kontorist i den firma, som byggde missionens hus i Tomakomai. Hon kom så flitigt hela vintern och hon säger, att hon tror på Jesus och beder till Honom, men hon är inte färdig att ta dopet, »ty, säger hon, »jag vet för litet om Bibeln, och jag har så liten tid att läsa den». Hon börjar på kontoret halv sju varje morgon och slutar klockan fyra, men tre kvällar i veckan går hon i syskola och lär sig att »sy utländskt». Och så måste hon hjälpa sin mor, som arbetar borta. Elsa Almefors tillägger: »Den japanska ungdomen är väldigt upptagen av att förkovra sig i allt möjligt.» Den unga

Akiho står också i fara att påverkas av katolska släktingar. »Hon vågar visst inte tala om för dem att hon går till oss.»

Elsa Almefors fortsätter: »Helt nyligen har vi fått kontakt med en mycket rar läroverkspojke ur första ringen. Han bor på annan ort och försakade sitt vanliga tåg hem för sin längtan att höra om Jesus. Han hade haft en lärare, som var kristen och som brukat tala med sina elever om Jesus. Detta hade väckt hans längtan att höra mer, och han har kommit lördagar och söndagar i en månads tid. Hans mor blev änka, när han var tre år, och hon har strävat för att uppfostra sina fem barn. Nu orkar hon inte längre utan arbetar bara för sitt eget livsuppehälle hos en farmare, och hennes yngste son har fått komma till en släkting. Därifrån reser han till läroverket här. Han hör till de beredda själarna. Hans namn är Takeda. På midsommardagens eftermiddag skall vi åka till Heyakita där han bor för att hälsa på honom.

Så har vi nyligen fått som ny deltagare i våra möten en liten mamma. Hennes söta lilla flicka kom hit till söndagsskolan, men slutade. Nu fick vi höra att mamman legat på sjukhus i två månader, och detta har nog varit orsaken till flickans bortovaro. Nu säger mamman att hon måste känna till det som hennes flicka får kunskap om. Hon har köpt en Bibel. Måtte hon bli fast i sitt beslut! Vi ser så mycket vacklande och det gör oss så bedrövade. Ja, det berövar oss stundom all frimodighet.

Bådas våra innerliga hälsningar!

Elsa

Ett vittnesbörd av Bohlins förra tolk mrs Tono

Birgitta Bohlin har sänt Ljusglimtar ett vittnesbörd av den förutvarande tolken vid missionsstationen i Muroran mrs Okuko Tono. Denna berättar om sin väg till frälsning på följande okonstlade sätt:

Detta är första gången jag avger ett vittnesbörd till andra människor.

I mina flickår var jag föga olika alla andra flickor, men utan leenden och ömhet — alltid mycket allvarsam. Jag var sorgsen därför att mitt hjärta ej ägde någon frid. Jag önskade nå fram till själva Sanningen. En dag när jag var omkring tio år gammal minns jag att vår lärare i skolan sade till oss elever: »Människor bör vara rättfärdiga». Jag undrade då: »Vad är rättfärdigt? Huru kan jag bli en rättfärdig flicka?»

Sedan denna tid gjorde jag mig ofta samma fråga. Jag läste många berömda böcker och hörde buddistiska predikningar, men kände mig ej tillfredsställd. Plötsligt dog min brorsdotter i difteri. Hon var

Mrs Tono. Foto E. B.

omkring tolv år gammal och hade gått i en söndagsskola. Föräldrarna sörjde sin flicka mycket, mycket. Den japanska pastor, som förestod söndagsskolan, kom och frågade dem om de önskade en kristen begravning. Emedan de hade stor aktning för denne pastor svarade de ja. Och så fick den lilla flickan en kristen begravning. Med undantag av några få medlemmar av denna församling var alla som deltog i begravningen icke-kristna, men deras hjärtan rördes när de hörde pastorn predika. Och de sade: »Ja, säkert är hon nu i himmelen.» Efter detta blev min bror och hans hustru frälsta och jag själv började besöka gudstjänsterna. Två år senare blev jag döpt.

Kort tid härefter blev jag gift och flyttade med min man från Kyoto till Muroran. Jag har nu bott i Muroran nära tjugoett år och har fått genomgå många svårigheter som ibland kommit mig att förlora lusten att leva. Men jag är lycklig nog att kunna säga att Gud bevarat mig, att Han älskar mig och att jag aldrig slutat att läsa min Bibel. Även när jag hade tjänst hos en lantbrukare under kriget och senare då jag hade anställning vid den amerikanska officersmässen, läste jag min Bibel. Det var som om någon viskade till mig: »Du är en kristen» och jag svarade: »Ja, jag blyges icke för Jesus.»

Ni kan föreställa Er hur lycklig jag blev när min man mottog det kristna dopet den 5:e oktober förra året. Han åtog sig sedan att hjälpa missionär Bohlin som tolk.

Jag vet att jag är blott en svag kvinna, men min önskan är att göra något för Herren Jesus. Jag är säker på att Gud skall visa mig sin väg. Det är så många problem i Japan i dag. Många japaner söker ivrigt efter en väg att få frid i sin själ.

Jag uppskattar mycket Er vänlighet att bedja för oss. Mr och Mrs Bohlin är mycket kärleksfulla mot oss i det de förkunnar evangelium för oss.

Om det är Er möjligt, var vänlig sänd min hälsning till Er församlings medlemmar. Hur underbart att vi kan stå i förbindelse med Gud genom Jesus Kristus!

1 Petri 1:7.

Okuko Tono
44 år gammal; hustru till en lärare;
har tre pojkar.

Vid Shiberia station — Tokios mest kända mötesplats.
Foto S. J.

Två utflykter i Tokio

Uppvaktning för kejsaren. — Ett sjuksköterskemöte.
Av *Sigrid Jonsson.*

Ljusglimtar har fått ett brev från Sigrid Jonsson, däri hon skildrar ett par utflykter i den japanska huvudstaden. Hon skriver:

Jag skulle vilja ge några små glimtar från livet utanför skolan. För Gullbritt och mig kretsar ju allt runt språket och skolan, men ibland blir det några små avbrott. Ett sådant avbrott var kejsarens födelsedag. Det gick rykten i skolan att vi skulle bli fria den dagen och det ryktades även att kejserliga palatsets trädgård skulle vara öppen för besökande. Det händer visst bara två gånger på året. Kejserliga palatset ligger i hjärtat av Tokio och trädgården upptar ett väldigt område, men man ser i vanliga fall bara de grå murarna som inhägnar den samt raden av tallar på murkrönet. Vi har talat om

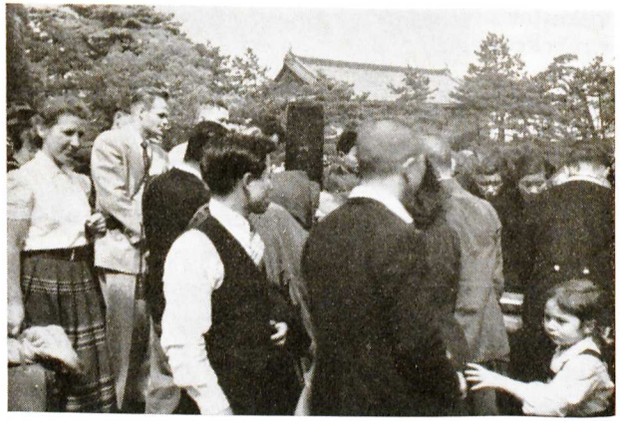

Gullbritt Hellberg i väntan på att få skriva i kejsarens gästbok. Foto S. J.

flera gånger att vi skulle vilja komma innanför, men inte vågat hoppas på att det skulle bli verklighet. Och det visade sig också att ryktena om både det ena och det andra talade sanning. Det var med stora förväntningar vi på morgonen beväpnade oss med kameror och tågade i väg. Först med tåg till Centralstationen, och sedan var det bara att följa med strömmen. Det var en varm och solig dag, men det blåste så att dammet låg som en dimma över staden. Vi hade förstås hoppats på att få ströva omkring i parken, men det gick inte. Vi fick gå in genom en port, genom ett hörn av parken och sedan ut genom en annan. Var det någon som försökte sig på att ge sig ut på egen hand så var det strax en påpasslig vakt, som motade den företagsamme. Men det var intressant ändå. På ett ställe var ett bord utsatt med böcker där man fick skriva sina namn. En bok för japanerna och en för utlänningarna. Det blev åtskilliga namn i båda böckerna. När vi kommit nästan till utgången fick vi se att folk började samlas framför en rätt stor byggnad, och naturligtvis gick vi dit för att se vad som stod på. Av samtal omkring oss drog vi till sist den slutsatsen att kejsaren skulle visa sig på en balkong där, så vi beslöt att stanna och se. En hel timme fick vi stå i solen, men då fick vi också se kejsaren i egen hög person. Det var så lugnt och stillsamt fast det hurrades förstås en del. Vi svenskar räknas för tröga och inbundna, men nog skulle det ha gått åtskilligt livligare till på Slottsbacken i Stockholm. I alla fall så gjorde vi vad vi kunde för att få det att likna Slottsbacken. Åtminstone jag hurrade vad jag orkade. Ja, så fick vi vara med och hylla kejsaren i soluppgångens land.

På lördag kväll samma vecka var vi på ett möte för kristna sjuk-

Från kejserliga trädgården. Foto S. J.

sköterskor. Vi har varit med på ett sådant möte förut och den gången var det på ett stort sjukhus. Nu skulle det bli i en nybyggd samlingslokal för sjuksköterskor. Vi hade adressen och visste på ett ungefär var platsen låg, så vi tog tåg till den station som låg närmast. Vi var ganska sent ute, så vi beslöt oss för att ta taxi från stationen till mötesplatsen för att, som vi trodde, hitta lättare. Att åka taxi här i Tokio är en upplevelse bara det. Vet man inte själv vägen, så vet man aldrig var man kommer. Och man kan inte bara säga en adress till chauffören, för i regel vet han inte var det är. Det är heller ingen ordning på husnumren efter gatorna. Den som först slår sig ner vid en ny gata får nummer ett, och den som kommer näst får nummer två, även om det råkar vara vid andra ändan av gatan o. s. v. Sedan finns det en massa smågator utan namn också. Nåja, vi kom i alla fall så långt, att vi förstod att lokalen måste vara i grannskapet och eftersom vi tyckte att vi kunde leta själva lika gärna som att betala chauffören för att han skulle leta, så skickade vi i väg taxin. När vi var inne i en polisbox för att fråga, fick Gullbritt se några flickor utanför med Bibel under armen så hon gick ut och frågade dem. Jo då, de skulle till mötet, så då fick vi sällskap. Inom parentes sagt, så visste inte polisen heller var det var, och ändå var det bara några hundra meter därifrån, men en bit in på en liten tvärgata.

Det var ett mycket gott möte, med omkring hundra sjuksköterskor och elever samlade. En amerikanare, som varit här omkring fem år, talade på flytande japanska. Bara det att han talade japanska blev till uppmuntran, fast vi inte förstod hälften av vad han sade. Det finns ändå ett litet hopp om att kunna lära det här språket, fast det

ser mörkt ut. Efter predikan var det många som bad om förbön och ville bli kristna.

Det är en amerikansk mission som börjat detta arbete bland sjuksköterskor här i Tokio och vi skulle gärna vilja börja med något liknande där uppe i Hokkaido. Vi träffade också på detta möte en av de ledande för sjukvårdsväsendet här i Japan och han lovade rekommendera oss till sjukhusen där uppe. Nog finns det arbete för oss i detta land; vi är bara alldeles för få. Och när man ser dels på det och dels på hur lite man förmår själv så blir man modfälld ibland. Men det är gott att veta att verket är Guds, och att Han själv vill ge oss kraft att vara vittnen om sanningen. Den sanningen att Jesus Kristus också är Japans Frälsare.

Med hjärtlig fridshälsning
Sigrid Jonsson

Åter bland mongolflyktingarna

Elsa Skallsjö berättar om sitt nya besök hos kalmuckerna i Bayern

I tre olika brev till missionsföreståndare Joel Eriksson berättar Elsa Skallsjö om sina erfarenheter under det andra besöket hos mongolflyktingarna i Tyskland. Hon skriver:

Min resa från Hamburg och hit till München var mycket god. Fröken Berta Vogel och jag gjorde ett uppehåll i Stuttgart för att beställa böcker och skrifter hos den slaviska missionen där.

Här har vi nu hunnit vara ute bland mongolerna en hel del. De är glada att se oss igen och Berta Vogel har haft långa, ingående samtal med många av dem. Flera har Bibeln i sina hem, men de har också en buddabild.

Första dagen var vi och besökte dr Stephanow. Hans hustru skall i sommar resa till Amerika, inbjuden av en syster. Han var bitter över att han »på grund av intriger», som han säger, ej kan få resa. Han vet tydligen mycket om kristendomen, men han anser, att människorna är så onda att Gud ingenting förmår. »Djävulen är starkare än Gud», sade han.

Vi hade ett två timmar långt samtal med honom. Han hade också en Bibel och vi slog upp och visade honom flera bibelställen. Han är långt ifrån någon motståndare. »Gå Ni», sade han, »till dessa moderna människor, som vi har här nu och som inte tror på någonting alls och hjälp dem att tro.» Ja, Gud give oss nåd och visdom att kunna möta dessa gudlösa med ord, som når till hjärtegrunden. En av dem är Bambejew. Denne sade dock så rart, när S. yttrade något om att det finns ingen kärlek, inte ens bland de kristna: »Jo, något har vi dock sett av den genom de gåvor vi fått.»

En dag satt vi inne hos en annan man. En mycket intelligent man. Han läste ganska obehindrat ur det mongoliska Johannes' evangelium som jag hade med. Han sade: »Det är visst lättare för kvinnor att tro. Jag har så svårt att tro, sedan jag sett så mycket lidande och nöd.» Även han hade en rysk Bibel. Berta fick läsa ur den för honom och han erkände, att han aldrig brytt sig om att läsa i den. När vi gick därifrån, sade Berta: »Åh, vilken ärlig och fin man! Jag visste inte, att det fanns sådana människor bland mongolerna.» Bed för den mannen, jag tror inte han är långt från Guds rike. Hans namn är Alexander Lehurganow.

Kalmuckerna bor nu ej längre i lägret vid Schleissheim, utan i sina egna hem, men de klagar över att allt är så dyrt. En familj med barn har i understöd 200 mark i månaden, men 1—2 rum och kök kostar 50—60 mark utan gas och elektriskt ljus. Att det under sådana förhållanden skall bli något över till kläder är otänkbart. I regel håller de sina hem snygga. Men man har så litet att pynta dem med. En brokig gardin, en kudde på en stol eller en plastikduk på bordet är ofta den enda prydnaden i ett hem.

— — —

I nästa brev, daterat den 10 juni, skriver Elsa Skallsjö vidare:

Efter en veckas rekordkyla har vi nu haft några varma, sköna dagar. Varje dag, så när som på söndagen, har vi varit ute bland kalmuckerna. De är tacksamma, att vi kommer, och det har inte varit svårt att tala med dem. Berta, som talar ryska, har fått tala i timmar och de har lyssnat. — — — Jag vore mycket tacksam att få mig tillsända några flera evangeliedelar för utdelning. — — — I går vid besöket i Gauting träffade vi bl. a. en rätt ung kvinna. Hon var gripen och sade bl. a.: »Jag har Nya Testamentet och det är den käraste bok jag har.» Hon visade den och den var tummad och läst. Men ändå är hon en buddist! Gud, Gud, tag ut någon bland dem till att vittna för dig!

— — —

Det sista brevet är avsänt från Ingolstadt och daterat den 22 juni. Det heter:

Det vore en hel del att säga om Ingolstadt, men jag vet inte var jag skall börja. Jag har *aldrig* sett så mycket elände som här. Och mongolerna är alla ense om att Schleissheim var bättre. Det är gamla fästningsbyggnader, som nödbostäder är upprättade i, och så är det ett fristående hus, som antagligen varit karantän, där mongolerna är inhysta. Det är tydligen »de sämre», dvs. de som gift sig med ryskor, polskor eller tyskor, som kommit hit. De bo i två stora rum med 10—12 i varje. Jag var uppe och talade med lägerchefen här och han beklagade förhållandena, men vad är att göra, sade han. En hjärtsjuk kvinna och hennes man var inhysta med två andra familjer i ett rum tre trappor upp. Nu låg hon på sjukhus och vi var till henne.

Hon gruvade sig för att komma hem. Under sådana här förhållanden har det ej varit lätt att tala om Gud. Den unga laman här har också folket i sina händer mer än den gamla i Ludwigsfeldt. Men även där har de sina gudstjänster och de kallas att vara med. Ja, kampen i andevärlden är fruktansvärd. Den sista mongol vi besökte, en fin äldre man och hans ukrainska hustru, berättade att han läst ur Johannes' evangelium högt för sin hustru. Och så fick han ett Nya Testamente. »O», sade hustrun, »får vi det, en sådan bok kostar minst 5 mark.» Ja, visst har vi sett, att kalmuckerna är glada, att vi kommer, men också rädda. Och det kan ha två orsaker. Dels politiskt, att de är rädda för utlänningar, och dels detta, att de är buddister. När jag kom hit, visste jag ej att mongolerna bor i läger här. Kanske hade jag här kunnat ordna en utdelning av kläder och jag var också och talade med lägerledningen om det, men vi kom överens om att det var bäst att skicka en större sändning direkt till ledningen med sorterade kläder och namn på varje paket. På det sättet blir det ingen rusning, utan var och en får sitt. Och det blir ej dyrare för vår mission. Alltså skriver jag upp namnen och ser efter hur de har det. Även här har jag delat ut en del lakan, liksom i Ludwigsfeldt. Vi har från Stuttgart fått ett 50-tal Nya Testamenten på ryska, som vi delat ut. Må Gud välsigna denna sådd!

Meddelanden

I sina förut i korthet omnämnda hälsningsord till vår årshögtid lämnar Edvin Bohlin en liten uppgift av glädjande art. Han skriver:

I söndags tömde vi för andra gången sedan jul vår kollektbox här i Muroran. Och den lilla gruppen har nu sedan nyår insamlat drygt *6000 yen,* som vi insatt på bank. Och de pengarna skulle vara grundplåten till en lokal som vi hoppas och beder om en gång i framtiden. Nu kan det hända att en del av dessa pengar kommer att användas till vår konferens i sommar i Toya. En del av våra vänner har det kanske svårt att bekosta allt för de dagarna, och då är det måhända möjligt att de kunde få lite hjälp ur »kyrkokassan». Det är i alla fall roligt med dessa små kollekter. En söndag då det var få på mötet på grund av dåligt väder, så tänkte jag att vi ej skulle taga upp kollekt, men då var det en som sade: »*Det är nödvändigt,* och jag tycker vi gör som vanligt.»

Söndagsskolan har sin egen kassa, och jag hoppas den skall kunna förse söndagsskolan med vad den behöver.

Edvin Bohlin fortsätter:

I fredags var Mrs Tono och jag till Toya och beställde rum för vår konferens som vi kommer att hava gemensam med de kristna från Tomakomai fredagen den 31 juli—2 aug.

Det går bra för oss få rum på Recreation House där Paul bodde och i stora samlingssalen på nedre botten kommer vi att ha våra gemensamma måltider och våra möten. Vi väntar mycket av dessa dagars samvaro, och det är vår innerligaste förhoppning att Gud skall öppna himmelens fönster och utströ sina välsignelser över oss de dagarna. Var med och bed om detta!

Tolkfrågan har alltid varit ett problem här i Muroran. Nu har jag en ung man, Sakka san, från gruppen i Tomakomai. Det är nog en präktig pojke, men hans kunskap i engelska är ej så stor och det går lite dåligt med översättningen, isynnerhet de första gångerna. Nu går vi igenom texten lite före mötet, så det blir lite lättare för honom. Han hjälper också till i söndagsskolan, där han tar de äldre barnen, och därtill är han mycket lämplig och en god kraft, och han ser ut att ha vissa goda förutsättningar för att undervisa barn.

Ja, så har vi det. Och vi fortsätter var och en på den teg Mästaren anvisat oss och från Honom får vi också vänta resultatet. »Alltså kommer det icke an på den som planterar, ej heller på den som vattnar, *utan på Gud som giver växten.*» 1 Kor. 3: 7.

— — —

Om arbetet i Tokio skriver Folke och Margith Persson i hälsningen till årshögtiden bl. a.: »Några har vi sett komma till Gud för frälsning, andra har bett om mera undervisning för de vill bli kristna, och härom kvällen hade vi ett mycket gott möte, när ett par tre avgav gripande vittnesbörd om sin frälsning. Något av segern har vi skymtat och vi väntar att få se Jesus uppenbarad i många japaners hjärtan denna sommar.

Vi planerar flera tältmötesserier vid sidan av de vanliga mötena under den kommande sommaren. Detta gäller både i Hokkaido och här i Tokio.

Vi ser framtiden an med frimodighet, trots svårigheter som vi inte kan blunda för, ty vi vet, att befallning om seger redan utgått och att Er bönevakt över oss inte skall upphöra eller mattas av.»

— — —

Adresserna till våra missionärer är:

Folke och Margith Persson samt Gullbritt Hellberg och Sigrid Jonsson:

43, — 3 Chome, Shimouma-machi, Setagaya-ku, Tokyo, Japan.

Eric och Elsa Almefors:

77 Midoricho, Tomakomai, Hokkaido, Japan.

Edvin och Birgitta Bohlin:

1—42 Ohashinai, Muroran, Hokkaido, Japan.

Testamentariska gåvor till vår mission

Under senare år har vår mission haft förmånen mottaga en hel del testamentariska gåvor, som gett missionskassan ett välbehövligt tillskott. Sålunda erhöll Svenska Mongol- och Japanmissionen under år 1951 testamentsgåvor på tillhopa kr. 33.349: 85 och under 1952 på ej mindre än kr. 43.259: —. Det är uppenbart, att dessa testamentsgåvor betyder mycket för vår missions möjlighet att fullfölja sitt av Herren givna uppdrag. Tyvärr har det emellertid hänt, att på grund av otydlighet eller oklart avfattat testamente gåvor ämnade för vår mission gått ifrån oss.

Den som så önskar är välkommen att vända sig till vår Exp. för råd och hjälp i fråga om testamentes avfattande.

Influtna missionsgåvor

Juni månad		*Januari—juni månader*	
1952	1953	1952	1953
13.454: 42[1]	13.846: 05[2]	76.544: 63[3]	79.509: 43[4]

[1] Därav test.-m. 5.049: 62 och för flyktinghj. 1.035: —
[2] » » 118: 20
[3] » » 12.305: 55 » » » 1.035: —
[4] » » 6.780: 22 » » » 1.030: 70

Varmt tack till varje givare!

»Beskåden liljorna på marken ... Så gören eder nu icke bekymmer ... Nej, söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder.»

Matt. 6:28—33.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.
Pris kr 3: — pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953
97582

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 9 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Sept. 1953

Blott vardagssysslor är ditt kall

Efter *H. Wergeland* (1808—1845)

Blott vardagssysslor är ditt kall,
men det dig ej förtryta skall,
om rätt du livet fattar.
Hur tyst dess da'r går fram sin ban!
Som mot det Döda hav Jordan
de hän mot graven rinna
att hågkomst mer ej finna.

Men till Jordanens stilla strand
kom världens Frälsare ibland,
det aldrig Nilen hände.
Välan! Bed Jesus komma själv
till dina dagars stilla älv:
när klar dess spegel bliver,
Hans bild den återgiver.

Så bed var morgon! Utan glans
ett liv ej levs i namn som Hans,
i det begynn din gärning!
Då blir, fast det sig ringa ter,
ditt liv dock stort för Gud som ser
till tingens själ i botten,
ej blott till stjärneskotten.

N.P.O.